

Иван Вазов

Идол чудни, идол
страшни...

Идол чудни, идол страшни,
колко пъти те сломих
и пред твоите части прашни
аз чело си пак склоних!

Из прахът, във кой без слава
гордостта ми те свали,
твоят призрак пак въстава
и от мен се не дели.

Той умът ми занимава,
тои в душата ми цари,
той сънят ми населява,
гали, души ме, гори!...

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5157>]